

Entrevista: Màrius Serra Acaba de publicar 'Quiet' (Empúries), un conjunt de narracions sobre el seu fill

“Els desvalguts són el mirall on ens reflectim”

Màrius Serra ha publicat un llibre en què narra episodis protagonitzats pel seu fill, afectat de paràlisi cerebral ■ PERE VIRGILI

Ada Castells
BARCELONA

Màrius Serra ha publicat més de sis mil mots encreuats, més de dos mil articles, deu llibres de narrativa i tres de ludolinguística. Això, els seus lectors ja ho sabien. El que molts no sabien és que Màrius Serra, fa vuit anys, va tenir un fill amb paràlisi cerebral. *Quiet* parla de la convivència amb aquest nen, de les dificultats que comporta tenir un fill disminuït i també de l'enriquiment i superació personal que implica traginar amb una criatura que no respon a cap estímul i que té crisis epilèptiques tot sovint. El llibre explica diversos moments d'aquesta relació paternofilial tan especial i ajuda a entendre que les persones som alguna cosa més que un cervell, de fet som molt més que això.

Què l'ha portat a escriure sobre el seu fill?

Era indefugible, però no sabia com fer-ho. La solució ha estat la narrativa. Explicar històries que ens han passat. Quan vaig començar el llibre sabia que acabaria amb les fotografies del Lluís que simulen que està corrent. Era una manera poètica d'acabar, malgrat el meu prosisme. *Quiet* és una cursa eterna, una obra que no està tancada.

Al llibre hi ha constantment el neguit del narrador que busca un sentit a tot plegat...

Tenir algú que estimes i que no pot valdre's per ell mateix té un punt d'interrogació. És un mirall en què et busques. Jo pateixo d'un escepticisme vital, però també crec que l'escèptic és aquell que es fa totes les preguntes i mai s'acaba quedant amb cap resposta. L'experiència de conviure amb un ésser tan desvalgut, m'ha infós un gran respecte per la gent que creu, però jo em situo en el paper de l'observador. Darrere la cadira de rodes s'observa la vida de manera molt diferent. És el millor lloc per al narrador.

Aquest llibre visualitza una malaltia que no volem mirar. Era imprescindible fer-lo?

Sí, cal trencar les pors i verbalitzar aquestes situacions. M'he preocupat molt de no jutjar la gent. Hi ha sempre inseguretats davant l'abisme desconegut d'una malaltia extrema. Els desvalguts són un gran mirall on ens acabem reflectint.

Abans de posar-s'hi suposo que va valorar quins eren els límits de la intimitat del seu fill...

Sí, era delicat i vaig optar per la pràctica periodística de la crònica, però ja poso les cartes damunt la taula des del prefaci ["Aquest és un llibre que pot ferir la meua sensibilitat"]. He estat curós en ser inclusiu amb els quatre de casa, però deixant clar que hi ha un cronista que

porta la veu. No és un llibre de sentiments, sinó d'episodis.

Amb això s'allunya una mica del de l'Elisabet Pedrosa sobre la seva filla que també pateix una malaltia extrema.

Sí, el seu és un dietari de mare, molt personal. Jo he optat per mirar més cap enfora i em plau que surti en una col·lecció de narrativa i no de testimoni.

En aquest mirar cap enfora hi ha episodis de ràbia per com el món tracta el seu fill.

Hi ha una ràbia que et permet viure amb més intensitat la joia.

També estableix una complicitat molt bonica amb el nen.

Ell és el més semblant a un personatge literari que no et respon però amb qui convius. Jo abans donava el màxim valor a la intel·ligència verbal i he tingut un fill amb qui no puc utilitzar aquests paràmetres. Ha estat un aprenentatge brutal. Sempre ho he viscut paradoxalment, amb una ambivalència emocional. Em diuen que és insuportable, però no: en el moment de màxim dolor és quan surten més ganes de viure.

En què ha canviat Màrius Serra?

Abans era més intel·lectual i ara sóc més sensorial, però continuo valorant la raó per sobre del que és irracional. ■